

[Henry Christensen.]

ligt mindre end det andet forældrepar? Det har man ikke villet acceptere, det har man ikke villet forhandle om. Man hævder, at det ville betyde større hjælp for nogle end for andre. Vi har også været villige til at forhandle om udformningen af reglerne; vi har sagt: synes man, at et nedslag på indtil 3 000 kr. i den skattepligtige indkomst er for meget, er vi villige til at forhandle om et lavere nedslagsbeløb. Synes man, at man ikke vil gå med til, at de større indkomster skal have en særlig fordel derved, kan vi også forhandle om, at det rent faktisk største skattnedslag skal svare til, hvad vi opnår inden for proportional-skattens rammer.

Vi har søgt at skabe mulighed for forhandling om at gøre det lettere for forældrene selv at klare disse opgaver længst muligt, også fordi det er vigtigt, at vi ikke fører en politik, som bevirker, at man i stigende grad tager opgaver, som borgerne selv kan løse, væk fra dem. Et af de forhold, der bevirker, at opsparing o. lign. har større vanskeligheder, end de burde have, er, at der bevidst føres en økonomisk politik og en politik i det hele taget, der går ud på, at det er bedre, at staten tager pengene fra borgerne og anvender dem på borgernes vegne, end at borgerne selv skal anvende dem.

Man bliver jo skuffet, når man ser, hvordan bl. a. også det radikale venstre, som man skulle tro man kunne få i tale, handler og optræder. Det radikale venstres politiske ordfører, det ærede medlem hr. Baunsgaard, skrev den 25. marts 1961 i et blad, der hedder Radikal Politik, hvad man så end for tiden skal forstå herved, om vore skatteforslag — jeg beder om tilladelse til et citat — følgende:

„Jeg tror, der er noget gavnligt i, at vi giver skattelettelser for børn under uddannelse, og jeg tror, vi skal se venligt også på det fremsatte VK-forslag.“

Sådan siger man, når man skal ud og tale til befolkningen og til sine vælgere. Så viser man velvilje, så synes man, der er fornuft i det, vi har foreslået; men når vi kommer til realiteterne og skal forhandle i det høje ting, hvad gør den højtærede finansminister så, støttet ivrigt af socialdemokraterne og af det ærede medlem hr.

Morten Lange fra socialistisk folkeparti? Man afviser blankt enhver form for forhandling om vore synspunkter.

Man hævder også, at der bliver vanskeligheder med kontrollen. De vanskeligheder er af samme art som dem, vi oplever i forbindelse med administrationen af midlerne fra ungdommens uddannelsesfond. Også det problem kunne vi have realitetsbehandlet, men man ville ikke realitetsdrøfte det eller give os nogen som helst indrømmelser.

Det samme gælder, når vi kommer til spørgsmålet om ordningen vedrørende ungdommens uddannelsesfond. Vi havde her vore særlige ønsker. Hvad var regeringspartierne indstilling? Blank afvisning! Vi kunne ud fra vurderingen af betydningen af ungdommens uddannelsesfonds opgaver enes om at stille meget betydeligt forøgede midler til rådighed. Vi har gennem mange år i det høje ting erkendt, at det var rimeligt, at vi opretholdt en fordelingsordning med 50 pct. til legater og 50 pct. til lån. Det skulle være så meget mere rimeligt, som man nu voldsomt og på én gang — som det nu sker — forøger midlerne. Vort standpunkt har jo sin begrundelse i mange hensyn. Det har bl. a. sin begrundelse i en sammenligning med de vilkår, hvorunder andre unge har skabt sig deres tilværelse og erhvervsmuligheder. Hvor mange titusinder af andre unge har ikke selv sammen med deres forældre udvist en meget stor sparsommelighed og nøjsomhed for at skabe sig deres ståsted og deres erhvervsmæssige muligheder uden at have fået tilsvarende eller blot tilnærmelsesvis støttebeløb som dem, der her er tale om?

Vi erkender, at der er en hel del unge, der gennemfører en lang uddannelse med forholdsvis begrænsede indkomstmuligheder; i sådanne tilfælde finder vi det ville være rimeligt at yde den fornødne hjælp gennem legatstøtte. Men omvendt er der en lang række unge, der inden for et vist åremål gennemfører en uddannelse, der giver dem så betydelige omgående indtjeningsmuligheder, at det er meget vanskeligt at forstå den højtærede undervisningsministers og regeringspartierne indstilling, når de hævder, at den maksimale lånebyrde, som det overhovedet kan være rimeligt de skal gå ud af en sådan uddannelse med, må være 6 000 kr. Men når det er sådan,